

Vesti iz sveta *za decu*

Severnoazijska-pacifička divizija
3. tromesečje 2018.

SADRŽAJ

Na naslovnoj strani: Kurijama Sota ima 10 godina i svake subote nauči napamet zlatne stihove, kako bi pomogao svom dedi u Japanu. Pročitajte nešto više o njemu na strani 8.

JAPAN

3 Molitva za učenike 7. juli

5 Problem sa duhovima 14. juli

7 Učenje napamet za deku 21. juli

9 Biblijski izazov za devojčicu Iku 28. juli

JUŽNA KOREJA

11 Pevati za Isusa 4. avgust

13 Crkva je postala moja porodica 11. avgust

MONGOLIJA

15 Zabrana dolaska u crkvu! 18. avgust

17 Povedi prijatelje na nebo 25. avgust

19 Nesrećni prvačić 1. septembar

21 Molitva za najbolju drugaricu 8. septembar

23 Volim knjige 15. septembar

KINA

25 Božji šou talenata 22. septembar

TAJVAN

27 Program za trinaestu subotu 29. septembar

30 Budući projekti

VAŠI DAROVI NA DELU

Pre tri godine, deo dara trinaeste subote pomogao je školi Tusgal, jedinjoj adventističkoj školi u Mongoliji, da dobije učionice i otvorenu biblioteku u Ulanbatoru. Ova fotografija prikazuje učenike, uključujući i Ivel Namjildorj, sa leve strane, čiju priču možete pronaći na strani 20.

Drage vođe subotne škole,

Ovog tromesečja čitamo o Severnoazijskoj-pacifičkoj diviziji, koja uključuje Kinu, Japan, Mongoliju, Severnu i Južnu Koreju i Tajvan. Ovaj region ima preko 1,6 milijarde ljudi, što ga stavlja u red onih s najvećim crkvama kad je reč o populaciji, ali je najmanji u pogledu širenja jevanđelja, sa samo 3% onih koji se izjašnjavaju kao hrišćani. Ostalih 97% su budisti, šintuisti, muslimani, šamani, taoisti i ateisti.

Severnoazijska-pacifička divizija ima oko 704.000 članova Adventističke crkve. To znači da jedan adventista dolazi na svake 2292 osobe.

Divizija je postavila petogodišnji cilj da se članstvo do 2020. godine uveća bar na 1 milion. To je veoma ambiciozan cilj za teritoriju koja je narasla za 77.841 člana u prethodnom petogodišnjem periodu (od 2010 do 2015). „Mi još uvek imamo velike prilike za misiju na našoj teritoriji. Međutim, te prilike nam neće uvek biti dostupne kao sada“; zatim je divizijski predsednik Jairjong Li rekao najavljujući plan od milion članova krajem 2015: „Meni valja raditi djela onoga koji me posla dok je dan: doći će noć kad niko ne može raditi“ (Jovan 9,4)“

Projekti za ovo tromesečje obuhvataju pomoć u dostizanju tog cilja od milion članova.

Poseban dodatak

Ako želite da na jedan poseban način oživite i obogatite subotnu školu, kontaktirajte me direktno na mcchesneya@gc.adventist.org kako bih mogao da vam pošaljem slike visoke rezolucije koje će pratiti ove vesti za decu. Možete ih pokazati deci preko kompjutera, mobilnog telefona dok im čitate vesti, ili možete odštampati slike kako biste ukrasili svoju učionicu ili oglasnu tablu u crkvi.

Vesti za decu za ovo tromesečje obuhvataju samo delić uzbudljivih priča koje smo sakupili iz Severnoazijske-pacifičke divizije. Ako želite da pročitate još neku odličnu priču, posetite sledeći sajt bit.ly/nsd-archive; preko tog sajta možete pročitati sve priče iz te divizije.

Takođe, možete da skinete sa interneta i PDF verziju vesti za decu preko bit.ly/childrensmisson i lajkujte našu fejsbuk stranicu: [Facebook.com/missionquarterlies.DownloadMission](https://www.facebook.com/missionquarterlies.DownloadMission). Video snimke na engleskom možete pogledati na bit.ly/missionspotlight. A snimke na srpskom možete preuzeti i pogledati na: <http://www.subotnaskola.org/mladi-i-odrasli/adventisticka-misija-video/>

Hvala vam što ohrabrujete decu da budu misioniski opredeljeni!

Prilike:

Dar trinaeste subote će pomoći u sledećim projektima:

- Izgradnja crkve u Kini,
- Izgradnja prve crkve u Sedžongu, Južnoj Koreji,
- Izgradnja internata u Ulanbatoru, Mongolija,
- Omladinski centar za obučavanje u tokijskoj crkvi Setagaja u Japanu
- Šest gradskih zdravstvenih centara u Tajvanu.

Urednik: Endru Mekčesni

Japan, 7. jul
Kurihara Kimijoši, 39

MOLITVA ZA UČENIKE

Kimi i njegova supruga su dva puta godišnje putovali brodom (trajektom) između Južne Koreje i Japana. (Pronađite Južnu Koreju i Japan na mapi sveta, kako biste mogli da vidite rutu kojom je Kimi putovao. Pažljivo pokažite prstom Japansko ostrvo Tsušima, koje se nalazi na pola puta između te dve zemlje.)

Kimi je iz Japana, a radi kao učitelj u Južnoj Koreji. Za vreme raspusta on i njegova žena trajektom odu do Japana.

Svaki put kada bi putovali trajektom, prošli bi pored velikog ostrva koje se nalazi tačno između dve zemlje. Ostrvo je puno zelenog drveća i predivnih planina. Kimi se pitao da li ljudi na ovom ostrvu poznaju Isusa.

Kimi je saznao da se ovo ostrvo zove Tsušima i da je ono deo Japana. Takođe je saznao da na tom ostrvu nema adventista. Razmišljao je o tome da postane misionar i da počne ljudima da priča o Isusu, ali se brinuo. Razmišljao je: „Kako ćemo moja žena i ja tamo preživeti?“

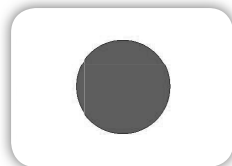
Dok je čitao Bibliju jednog jutra, zapazio je obećanja da će mu Bog pomoći ako se preseli na ostrvo. Naročito mu se dopao tekst iz Filipljanima 4,19: „A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svojem u slavi, u Hristu Isusu.“

Kimi i njegova supruga odlučili su da postanu pioniri globalne misije. Pioniri globalne misije su posebni misionari koji žive u mestima gde nema nijednog adventiste. Kimi i njegova žena su se preselili na ostrvo i Kimi je otvorio školu u kojoj će učiti decu da govore i pišu engleski, i to besplatno. Ali ljudi iz tog mesta plašili su se da pošalju decu u školu. Šta mislite, zašto su se bojali? (Sačekajte da deca daju neki odgovor).

Roditelji su se bojali jer nikada ranije nisu sreli nijednog hrišćanina. Kimi je rekao roditeljima da je on hrišćanin i da će se sa decom moliti Isusu pre svakog časa. Samo je dvoje dece došlo na Kimov prvi čas.

Ali nakon nekog vremena sve više dece je počelo da dolazi. Dopao im se Kimi. Bio je veoma ljubazan, i imao je prijateljski osmeh. Deca su se takođe dopale i priče iz Biblije koje im je on iznosio tokom časa.

A onda je jednoga dana jedna učenica ispričala svojoj majci da se Kimi moli Isusu. Majka se veoma naljutila, jer ona nije znala da je Kimi hrišćanin. Majka je zabranila svojoj ćerki da ide na časove engle-

skog jezika. Ona je počela da širi loše glasine o Kimiju među drugim roditeljima, tako da su na kraju svi roditelji zabranili deci da idu na časove engleskog.

Kada je Kimi sledećeg dana došao da predaje, našao je praznu učionicu. Pitao se zašto je Bog želeo da on postane misionar ako nema učenike. Bio je još žalosniji kada je video decu na ulici. Deca su obično mahala i smejala se kada bi ga videla, ali sada su ga sa strahom gledali i pobešli.

Kimi se molio Bogu za pomoć. Molio se ovako: „Dragi Bože, ako je Tvoja volja, molim te vrati učenike u školu.“ Prošla su tri meseca, i ništa se nije dogodilo. Kimi je nastavio da se moli.

A onda, jednoga dana, jedno dete se vratilo u školu. Kimi je bio veoma srećan! Zatim su se još dva učenika vratila. Konačno su se sva deca vratila u školu. Bilo je to pravo čudo!

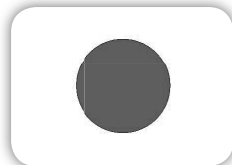
Kimi nije ništa uradio kako bi ubedio decu da se vrate. On se samo molio i strpljivo čekao Božji odgovor. Bog može da učini zaista sve kada mu se molimo i strpljivo čekamo.

Kada dajemo dar, pomažemo misionarima kao što je Kimi koji govore i uče druge o Isusu. Hajde da se pomolimo i zatražimo Boga da blagoslovi Kimija tako da bi još dece, sa ovog ostrva, saznalo o Isusu. (Zamolite neko dete da se pomoli.)

Kimi nikada nije planirao da postane učitelj misionar. On ima pilotsku dozvolu i želeo je da postane leteći misionar, ali Bog je imao druge planove. Ipak, Kimi se igra avionima. Pogledajte kako se Kim igra papirnim avionima u svojoj učionici: bit.ly/praying-for-students1

Zanimljivosti:

- Japan je arhipelag ili grupa ostrva na istočnom obodu Azije. Ima četiri glavna ostrva: Hokaido, Honšu, Šikoku i Kjušu. Takođe ima i oko 4000 manjih ostrva.
- Tri tektonske ploče koje formiraju zemljinu koru ukrštaju se u blizini Japana i često se sudaraju prouzrokujući zemljotrese. Više od 1000 zemljotresa godišnje pogodi Japan. Japan takođe ima preko 200 vulkana od kojih je 60 aktivno.
- Japanska kuhinja se uglavnom sastoji od pirinča, ribe, povrća i malo mesa. Zbog unosa male količine masti ova ishrana je veoma zdrava, što objašnjava zbog čega japanci prosečno žive duže od bilo kog naroda na zemlji.
- Sumo rvanje je japanski nacionalni sport. Da bi pobedio u sumo rvanju, rvač mora ili da prisili protivnika da izađe iz ringa ili da ga prisili da dodirne pod bilo kojim delom tela osim tabana.

PROBLEM SA DUHOVIMA

Na ostrvu Tsušima živela je jedna veoma nesrećna baka pod imenom Nakamura. (Pronađite ostrvo na karti. Nalazi se između Japana i Južne Koreje.)

Nju je bolela glava, i čudne su joj se stvari događale. Stalno je čula glas koji joj šapuće u uho: „Psst, psst, psst!“ Ali kada bi se okrenula da vidi ko je to, nikoga ne bi videla. Ponekad bi videla nekog stranca kako ulazi u njenu kuću, ali kada bi to rekla mužu, on bi odgovorio da nije nikoga video.

Nakamura je odlučila da zatraži pomoć od gatara. Šta je to gatar? (Sačekaj par minuta da deca daju odgovor.) Gatar tvrdi da može da predvidi budućnost i da leči bolesti. Ali samo Bog zna šta nas čeka u budućnosti i samo On može da zaista leči bolesti.

Nakamura je gatari dala puno para, nadajući se da će joj izlečiti glavobolje i da će prestati da viđa osobe koje joj šapuću u uho. Ali gatar joj nije pomogla.

A onda, jednoga dana Nakamura je čula o čoveku koji se moli Bogu nebeskom i koji se doselio na njeno ostrvo. Nakamura je pokucala na Kimijeva vrata (Kimi je adventistički misionar). Kimi i njegova supruga su se tek bili doselili na ostrvo. Oni su bili jedini adventisti na celom ostrvu.

Kimi je pozvao Nakamuru da uđe i saslušao je njenu priču. Rekla mu je da je muče zli duhovi već duže vreme. Ispričala mu je da je bila i kod gatara, ali joj ni gatar nije mogla pomoći. Nije znala šta da radi, pa je od Kimija zatražila pomoć.

Bila je subota ujutro kada je Nakamura pokucala na Kimijeva vrata. Pošto nije bilo drugih adventista na ostrvu, nije bilo ni adventističke crkve. Kimi je baš imao bogoslužjenje u svojoj kući sa svojom ženom i dva prijatelja koja su im došla u posetu iz Sjedinjenih Država.

Kimi, njegova supruga, i dva prijatelja su klekli oko Nakamure.

„Dragi Bože, molim te izbavi ovu dragu baku od zlih duhova, koji joj prave velike probleme“, molio se jedan od njih. „Molim te, pomози joj u Isusovo ime, amin.“

Kada se završila molitva, Nakamura je uzviknula od iznenađenja, „Nestalo je! Osetila sam da mi nešto napušta glavu! Ja sam slobodna!“

Nakamura se i sledeće subote vratila kod Kimija. Proučavala je Bibliju gde je saznala da zli duhovi vole da muče ljude koji ne poznaju Isusa. Naučila je da ukoliko joj zli duh smeta, sve što treba da uradi jeste da se moli

u Isusovo ime. Misionar je posavetovao: „Samo reci: U ime Isusa Hrista, naređujem ti da me ostaviš!“

Zli duhovi više nikada nisu smetali Nakamuri.

Nakon nekoliko meseci, ona je svoje srce predala Isusu, i krstila se. Nakamura je postala prvi adventista na celom ostrvu!

Kimi, misionar, bio je veoma srećan kada se Nakamuri krstila. Rekao je: „Ovo je razlog zbog kojeg smo moja žena i ja došli ovde. Došli smo da pripremimo ljude da žive sa Isusom na nebu.“

I mi pomažemo da se ljudi pripreme da žive sa Isusom kada dajemo dobrotvorni dar. Novac pomaže misionarima da pričaju o Isusu širom sveta. Hvala vam na darovima.

Pročitajte o drugom krštenju na: bit.ly/caught-by-God, ili pročitajte u vestima za odrasle i mlade.

Misionski kutak:

- Šinto je najrasprostranjenija religija u Japanu kojoj pripada skoro 80% populacije, a ipak kada se radila anketa, samo se mali procenat izjasnio kao šintuisti.
- Hrišćanstvo su u Japan najpre donele jezuitske misije 1549. godine. Danas hrišćani čine 1-2,3 posto.
- Japanska unijska oblast obuhvata Istočnu i Zapadnu japansku oblast i misiju Okinava.
- U Japanu postoji 97 adventističkih crkava i 15.151 vernik. Pošto broj stanovnika Japana iznosi 125.310.000, to znači da na svakih 8.270 osoba dolazi jedan adventista.

Na slici je prikazano Nakamurino krštenje na ostrvu Tsušima.

UČENJE NAPAMET ZA DEKU

Sota ima 10 godina i živi u Japanu. (Pronađite na karti sveta Japan.)

On voli da se sa svojim drugarima iz škole igra povlačenja konopca. Posle škole, uživa da igra bagminton. Ali najviše od svega voli da stihove iz Biblije uči napamet. Da li znate zašto? (Sačekajte da deca daju neki odgovor.)

Sve je otpočelo kada se Sotin deda jako razboleo i skoro umro. Sota i njegova porodica su se molili Bogu da izleči dedu nakon srčanog udara, i on je preživio. Ali je imao dosta problema da ponovo nauči da govori. Kada bi pokušao, reči bi veoma sporo izlazile iz njegovih usta. Bilo ga je teško razumeti.

Baka je došla na jednu veoma interesantnu ideju. Rekla je deki da treba da zapamti zlatne stihove za svaku sedmicu. Ali deka je bio tvrdoglav. On nije želeo da uči napamet stihove jer mu je to bilo teško.

I tako, kada je Sota došao u posetu, baka ga je pozvala i rekla: „Sota, zašto ne bi za ovu sedmicu naučio napamet sve zlatne stihove?“

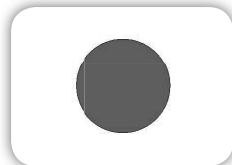
Sota nije znao da li će to moći. Ti zlatni stihovi za odrasle su bili mnogo duži od onih za decu. Ali je rekao: „Zvuči zanimljivo. Pokušaću!“

Baka je zapisala zlatne stihove na parčetu papira, i Sota ih je poneo kući. U subotu ujutro baka je upitala Sotu da li zna stihove napamet. Sota joj ih je izrecitovao savršeno. Baka je bila veoma zadovoljna. A onda je i ona izrecitovala stihove Soti. I ona ih je naučila napamet!

Baka je predložila Soti da pođe sa njom i dedom u subotnu školu za odrasle. Kada je učitelj subotne škole upitao da li neko zna zlatni stih, Sota je podigao ruku. Učitelj mu je dao mikروفon.

Odrasli su se začudili kada su ga čuli kako govori sve stihove napamet. I Sotin deda je bio iznenađen, ali nije rekao ništa.

Sledeće sedmice, Sota je ponovo naučio stihove napamet. U subotnoj školi je učitelj ponovo postavio pitanje da li je neko naučio stih, i Sota je ponovo podigao ruku. Ali on nije bio jedina osoba koja je podigla ruku. I deka je podigao ruku! Deko je bio toliko oduševljen što je njegov unuk naučio stihove za odrasle da ih je i on naučio napamet.

Isto se dogodilo i sledeće subote. I Sota i deka su recitovali stihove napamet.

Pošto je deka učio napamet stihove, sve mu je postajalo lakše da govori, tako da mu se govor popravio.

Deda i dalje ne priča puno. On nikada nije rekao šta misli o Sotinoj odluci da nauči stihove napamet. Ali je baka veoma srećna – kao i svi u crkvi. Svi odrasli vole da čuju kako Sota recituje stihove napamet.

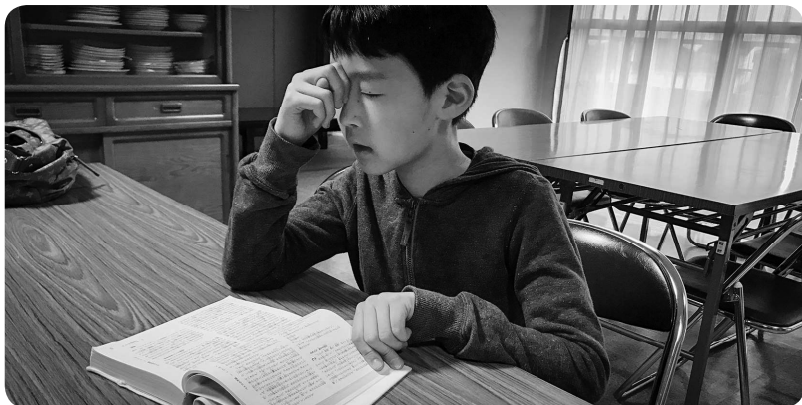
Takođe, svi su srećni što se dedin govor poboljšao.

I eto, zbog toga Sota voli da uči stihove napamet, i to više od vučenja konopca i bagmintona. On rado uči stihove iz Biblije jer to pomaže njegovom dedi.

Kada pomognemo nekome, mi onda pokazujemo da volimo tu osobu – a na taj način ispoljavamo i ljubav prema Bogu. Kako možemo pomoći drugima? Jedan od načina je da damo naš dobrovoljni dar kako bi i drugi ljudi mogli da čuju o Bogu.

Pogledajte kako Sota recituje stihove:
bit.ly/memorizing-for-grandfather

Na slici se vidi Sota kako uči biblijske stihove napamet.

BIBLIJSKI IZAZOV ZA DEVOJČICU IKU

Iku je devojčica koja ima 12 godina i živi u Japanu. (Zamolite neko dete da pronade Japan na karti.)

Kada je Iku postala đak prvak, baka joj je dala jedan poseban poklon – Bibliju. (Upitajte decu da li oni imaju Bibliju.)

Iku je jako volela svoju novu Bibliju. Otvorila je i počela da čita. Neke reči su joj bile teško shvatljive, ali je bila veoma srećna što ima svoju sopstvenu Bibliju! Nastavila je da čita Bibliju i kada je poodrasla. A onda jednoga dana, kada je bila u petom razredu, pomislila je: 'Zašto ne bih pročitala celu Bibliju?' Nije mogla da se seti nijednog razloga koji je sprečava da to uradi, tako da je odlučila da je pročita od početka do kraja.

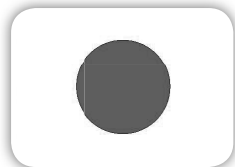
Ostalo joj je samo da smisli na koji način da pročita celu Bibliju za jednu godinu. Prvo je izbrojala koliko poglavlja Biblija ima. (Upitajte decu da li oni znaju koliko poglavlja ima u Bibliji.) Iku je saznala da Biblija sadrži 1.189 poglavlja. Može da pročita celu Bibliju za godinu dana poduslovom da svakog dana pročita po 3 poglavlja a subotom 5.

Iku se pitala da li će pronaći vremena za čitanje Biblije. Imala je puno domaćeg u petom razredu, tako nije imala puno slobodnog vremena posle škole. Njena majka joj je rekla da će biti bolje ako čita Bibliju ujutru, pre škole, tako da može da otpočne dan sa Isusom. I tako, Iku je podesila svoj alarm na 5 sati.

Bilo joj je veoma teško da se probudi tako rano. Svi su još spavali, a napolju je bio mrak. Ali setila se da je želela da pročita celu Bibliju za godinu dana, tako da je iskočila iz kreveta.

Molila se: „Dragi Bože, pomози mi da razumem ono što ću danas pročitati.“ Zatim je otpočela sa prvom knjigom iz Biblije. (Pitaj decu da li znaju koja je prva knjiga u Bibliji.) Tako je, prva knjiga je 1. Moj-sijeva ili Postanje.

Iku je tada shvatila da joj je potrebno samo 30 minuta za čitanje 5 poglavlja. I pre nego što je toga postala svesna, ona je pročitala celu Bibliju za godinu dana. A onda je Iku počela ovako da razmišlja: „Ovo je bilo veoma zanimljivo! Ja želim ponovo da je pročitam!“ I tako, kada je krenula u 6 razred, opet je pročitala celu Bibliju za godinu dana.

Dogodilo se nešto veoma interesantno za tih godinu dana dok je Iku čitala Bibliju. Počela je da se menja. Počela je da želi da uči stihove napamet – ne samo stihove iz pouke već i druge stihove iz Biblije.

Takođe, postala je srećnija i više se smejala. Ljudi su počeli da uživaju kad se nađu u njenoj blizini.

Ikuina starija sestra Nana, koja ima 14 godina, primetila je da sada Iku razume propovedi bolje od svih njih u porodici.

Ikuina mlađa sestra Miko, koja ima 9 godina, želi da bude kao Iku i počne da čita Bibliju.

Ikuina omiljena knjiga iz Biblije je Rimljanima poslanica. „Tamo ima puno dobrih stihova“, kaže ona.

Njen omiljeni tekst u Rimljanima je iz 8 glave, 38 i 39 stih: „Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće. Ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar može nas razdvojiti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu Gospodu našem.“

(Upitajte decu koji su njihovi omiljeni stihovi iz Biblije. A onda im uputite poziv da i oni pročitaju Bibliju od početka do kraja.)

Iku kaže da uopšte nije teško da se pročita cela Biblija. Tajna je u tome da se čita pomalo svakog dana. „Iako malo, ali čitajte Bibliju svakog dana“, kaže ona.

Zanimljivosti:

- Pismenost u Japanu je skoro 100 %.
- Bio je običaj u starom Japanu da ljudi crne svoje zube jer su se beli zubi smatrali ružnim. Ova praksa traje sve do 1800-tih.
- U Japanu postoje tri adventističke medicinske škole, od kojih svaka u svom nazivu sadrži reč Saniku. Izraz Saniku je kombinacija dve reči San (što znači tri) i Iku (što znači negovati), što zajedno znači „učiniti ljude celim“ u psihičkom, intelektualnom i duhovnom smislu.

Na slici se nalazi Iku, druga s leve strane, sa majkom i sestrama Miko i Nana.

PEVATI ZA ISUSA

Jongji je pedesetsedmogodišnji beskućnik u Južnoj Koreji. (Pronađite Južnu Koreju na karti.)

On nema posao, i nema automobil. Obično spava sa drugim beskućnicima na gradskom trgu ili železničkoj stanici u glavnom gradu Južne Koreje, Seulu.

Jongji možda ne poseduje puno stvari, ali on ima nešto što veoma ceni: zvučnik i mikrofون. Čuvao je novac i kupio zvučnik jer je želeo da sluša hrišćansku muziku na gradskom trgu gde je živeo. Voleo je pesme o Isusu.

Jednoga dana, zvučnik mu nešto nije radio kako treba. I pošto je prilagodio neke žice, Jongji je začuo ženski glas.

„Šta radite?“ - upitala je žena.

„Popravljam zvučnik“, odgovorio je Jongji. „Volim da slušam hrišćansku muziku.“

„I ja volim hrišćansku muziku!“ rekla je žena. „A znam i da pevam! Volim da pevam o Isusu.“

Jongji je završio popravljanje zvučnika, pa je ženi dao mikrofون. Žena je otpevala predivnu pesmu o Isusu i Taviti. (Upitajte decu da li znaju priču o Taviti? Ona je dvanaestogodišnja devojčica koju je Isus vaskrsao. A to je zapisano u Marku 5 glavi.)

Jongji je oduševljeno slušao. Okupila se masa ljudi. Kada je žena završila, Jongji je rekao: „Želeo bih da vas slušam svakog dana kako pevate!“

Žena, Eunsok, vratila se i sledeće sedmice i pevala je još pesama koristeći Jongjiev zvučnik i mikrofон. Narednih pet meseci dolazila je svake srede.

Međutim, neki ljudi na železničkoj stanici nisu uživali u njenom pevanju pa su rekli Jongjiju da prestane da joj daje mikrofон i zvučnik. Jongji je bio žalostan jer se njemu ta muzika dopadala. Ali nije želeo neprilike, pa je rekao Eunsok da više ne može da koristi njegov zvučnik.

Eunsok je bila tužna. Shvatila je da je svojim pevanjem pomogla mnogim ljudima. Ali nije imala dovoljno para da kupi zvučnik, pa je sve to ispričala svojim prijateljima na fejsbuku. Adventisti širom sveta

su pročitali njenu objavu i poslali su joj pare. Uskoro je Eunsok mogla da se vrati na železničku stanicu sa svojim zvučnikom.

Eunsok je postala zvezda na trgu. Ljudi bi čekali celu sedmicu da bi je čuli kako peva. Ljudi traže i da im priča o Isusu, i onda im ona objasni kako da pronađu adventističku crkvu u blizini. Mnogi ljudi sada vole Isusa zbog Eunsok. Jedan od tih ljudi je i čovek koji je počeo da plaće kada je čuo kako peva. Čovek je nekada bio hrišćanin, ali je prestao da veruje u Boga a kasnije je izgubio i posao. Kada je čuo kako Eunsok peva, osetio je kao da mu Bog direktno govori. Nakon toga, on se vratio u crkvu. I još jedan čovek koji sada ide u crkvu je gluv čovek. On je posmatrao Eunsok kako peva a kasnije joj je rekao: „Ja želim da idem u crkvu. Da li mi možeš preporučiti neku crkvu?“

Eunsok je bila iznenađena! Gluvi čovek nije mogao da čuje njeno pevanje, ali je ipak želeo da upozna Isusa! Sada ovaj gluvi čovek dolazi svake subote u crkvu.

A šta se dogodilo sa beskućnikom Jongji? Bilo mu je jako strašno što više nije mogao da pozajmljuje svoj zvučnik Eunsok. Ali on je postao njen prijatelj. Kada je god pevala, on je bio u blizini i štitio je kao stražar. I on je veoma srećan. Da li znate zašto? Jer ima mogućnost da čuje predivne pesme o Isusu.

Eunsok pokazuje svoju ljubav prema Isusu tako što peva.

Na koji način ti možeš pokazati svoju ljubav prema Isusu? (Daj priliku deci da odgovore.) Možeš pevati o Isusu baš kao što je to radila i Eunsok. Možeš pomoći svojim roditeljima i prijateljima. Takođe, možeš dati i novac kao dar kako bi ljudi iz stranih zemalja mogli da čuju za Isusa.

Pogledajte kako Eunsok peva pesmu o „Taviti“, koja govori o Isusu i Taviti: bit.ly/singing-for-Jesus

GOVORIMO KOREJSKI!

Uobičajene fraze:

„Zdravo“ i „doviđenja“
„Volim te“
„Isus“

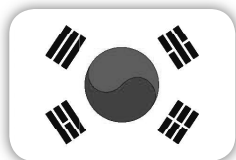
Izgovor:

an-jung
Saran-je
Je-su-nim

Zanimljivosti:

Adventisti iz Koreje iz Isusovog imena stvaraju imena za svoju decu. Na primer:

- Jerim – je ime za devojčicu i znači „Isus dolazi“
- Jeun – je ime za devojčicu i znači „blagodat Isusova“
- Ječan – je ime za dečaka i znači „slavi Isusa“

CRKVA JE POSTALA MOJA PORODICA

(Neka devojka ili žena ovu priču ispriča ili pročita u prvom licu.)

Zovem se Jong Hi. Bila sam peti razred kada me je prijateljica pozvala da posetim sa njom Adventističku crkvu u Južnoj Koreji. (Pronađite Južnu Koreju na karti.)

Ljudi u crkvi su bili veoma ljubazni i fini. Pastorova supruga je bila naročito fina, i zajedno smo čitale Bibliju nakon crkve. Ona mi je pokazala u 1.Mojsijevoj da je Bog posvetio Subotu kada je završio sa stvaranjem sveta. Odlučila sam da idem u adventističku crkvu svake subote.

Ali biblijska učiteljica iz moje stare crkve nije želela da ja idem u adventističku crkvu. Rekla mi je: „U adventističkoj crkvi će te vezati i pretući.“

Ali ja sam i dalje želela da idem u adventističku crkvu. Pridružila sam se crkvenim izviđačima, i želela da zajedno sa drugom decom idem u posete, u blizini crkve, starijim samim bakama i dekama, i da se sa njima molim. Jednog dana moja učiteljica je odustala. Rekla mi je: „U redu, idi kuda hoćeš.“ Bila sam jako srećna i mislila sam da mogu da poletim!

Ali, onda su mi moji roditelji zemljoradnici kazali da ne idem u adventističku crkvu. Jedne subote, dok sam sedela u crkvi u svojoj izviđačkoj uniformi, moja majka je uletela u prostoriju vičući: „Zašto nosiš tu odeću? Skidaj to sa sebe!“ Zgrabila me je za ruku i prisilila da pođem kući sa njom. Plakala sam i plakala.

Nekoliko subota kasnije, moja majka se vratila u crkvu. Vikala je: „Ili ja, ili crkva. Ali ako odabereš crkvu, izbacicu te iz kuće.“

Počela sam da plačem i požurila sam kući sa njom. Šta sam drugo mogla da uradim? Šta biste vi uradili? (Sačekajte da deca odgovore. Upitaj ih šta bi oni uradili ako im neka odrasla osoba kaže da ne slušaju Boga. Isusovi učenici su imali sličan problem; o tome čitamo u Delima 5,29: „Većma se treba Bogu pokoravati nego li ljudima.“

Iako je moja majka bila uznemirena, ja sam želela da slušam Boga. Pokušala sam da slušam i majku, pa sam otišla kući kada mi je rekla. Bog nam kaže da treba da poštujemo svoje roditelje prema petoj za-

povesti. Ali majka nije mogla da me natera da se odrekнем svoje vere. Išla sam u crkvu svake subote.

Nakon nekog vremena, majka je shvatila da volim Boga, pa je prestala da se ljuti. Ali onda je moj otac počeo da viče. Posle crkve, pastorova supruga mi je spakovala nešto hrane sa zajedničkog ručka da poneseм kući. Kada je moj otac video hranu, počeo je da viče: „Ja neću ovu hranu!“ i bacio je hranu u smeće. Ja sam bila veoma tužna i plakala sam, i svaki put kada bi se ovo dogodilo, vernici iz moje crkve bi plakali zajedno sa mnom. Vernici crkve su postali moja najbliža porodica. Moja jedina radost je bila da budem u crkvi.

Nakon izvesnog vremena, moj otac je imao neke poteškoće na farmi, i članovi crkve su mu pomogli. Bilo je veoma teško da moj otac ostane ljut kada su mu članovi crkve pomogli i kada su bili tako ljubazni i prijateljski nastrojeni.

Moji roditelji nisu adventisti, ali oni sada poštuju moju veru. Ja se molim da i njih Bog spase. Da li ste znali da deca koja su baš kao vi iz Jong Hiine crkve pomažu drugoj deci? Deo dara trinaeste subote pomoći će njenoj crkvi da se presele u veću zgradu. Hvala vam deco na vašoj podršci i darovima. Možete pogledati snimak o ovoj crkvi na sledećem sajtu: bit.ly/church-became-my-family

Koliko imate godina po korejskom računanju?

Kada je Endi, koji je zapisivao ove priče, upitao učenike Južne Koreje koliko imaju godina, oni su ga zapitali da li hoće da zna njihove godine po korejskom računanju ili po internacionalnom?

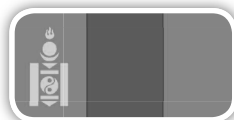
Endi je bio iznenađen ovim pitanjem. „Korejske godine?“ ili „internationalne“?

U Južnoj Koreji i drugim zemljama Severnoazijske-pacifičke diviziji, ljudi drugačije računaju godine od nas. Na primer: korejski dečak koji se zove recimo Čelsu rođen je 30.1.2010. Koliko on sada ima godina? (Neka deca odgovore.)

Ako živite u Severnoj Americi ili Evropi, verovatno ćete brojati godine od 30.januara 2010, i rećićete da Čelsu ima 7 godina. Ali u Južnoj Koreji, Čelsu zapravo ima 8 godina. To je zbog toga što kada se beba rodi u Koreji, odmah računaju da je 1 godinu već stara po rođenju. Znači kada se Čelsu rodio 30.januara 2010, on je već imao 1 godinu. (Zamolite deco da izračunaju svoje godine prema korejskom računanju.)

Misionski kutak:

- Južna Koreja ima 715 crkava i 247.143 člana. Broj stanovnika je 75.916.000, što znači da na svakih 307 ljudi dolazi jedan adventista.
- Više od 50% ljudi u Koreji se ne izjašnjava ni za jednu religiju, dok su 28% hrišćani a 16 % budisti.

ZABRANA DOLASKA U CRKVU!

Sojlo živi u Mongoliji i prvi put je posetila adventističku crkvu kada je imala 11 godina. (Pronađite Mongoliju na karti.)

Sojline drugarice su pričale o ručnim radovima organizovanim u subotnoj školi i ona je poželela da i sama napravi nešto na tim kreativnim radionicama. Subotna škola je bila zabavna! Ali propoved je sasvim nešto drugo.

„Osećala sam se veoma čudno kada sam prvi put bila na bogoslužnju“, kaže Sojlo. „Propoved je bila dosadna, i jako mi se spavalo.“ Da li se i vi nekada tako osećate za vreme propovedi? (Sačekaj da deca daju odgovor.)

Međutim, Sojlo je nastavila da dolazi u crkvu jer je volela subotnu školu. A onda je saznala da crkva ima i izviđački klub koji se okuplja nakon propovedi. U tom izviđačkom klubu naučila je da svira gitaru.

Jedne subote, Sojlo se vratila kući sa sastanka izviđača i primetila da je njen stariji brat veoma ljut. „Od ovog trenutka ti je zabranjeno da ideš u crkvu“, rekao je. Njen brat je imao 23 godine; čuo je ružne i lažne stvari o crkvi, između ostalog da članovi crkve prodaju drogu deci. Sojlo je tvrdila da niko u crkvi ne poseduje drogu, ali joj brat nije verovao.

Sojlo je morala da poslušaa svog brata. Njen otac je umro kada je bila mala, tako da je brat preuzeo brigu o porodici. Sojlo je plakala do kraja dana. Molila se Bogu da joj pomogne.

Sledećeg dana, zamolila je majku da popriča sa bratom. Ali brat nije promenio svoje mišljenje. Samo je rekao: „Daj da razmislim o tome. Potrebno mi je vreme da razmislim.“

Sojlo se molila svaki dan 7 dana. „Molim Te Bože, omekšaj srce mom bratu“, molila se. „Molim Te, daj mi još jednu priliku da idem u crkvu.“

Kada je došla subota, Sojlo nije smela da ide u crkvu, tako da je provela dan kod kuće, moleći se i proučavajući Bibliju. Dok je čitala o tome kako je Bog stvorio zemlju, pomislila je: „Koliko je velik moj Bog!“

Sledećeg dana, brat ju je pozvao da dođe. „Da li stvarno želiš da ideš u crkvu?“ upitao je.

„Da“, odgovorila je Sojlo. „Stvarno želim to više od svega.“

„U redu“, kazao je sa osmehom. „Daću ti još jednu priliku da ideš u crkvu.“

Sojlo je bila zahvalna Bogu što joj je uslišio molitvu. Zahvalila se Bogu što je mogla da ode u crkvu u subotu. Da li vi ikada zahvaljujete Bogu što subotom možete da idete u crkvu? (Sačekajte da deca daju odgovor.) Hajde da zahvalimo Bogu upravo sada što smo danas u crkvi. (Zamoli neko dete da se kratko pomoli.)

Sojlo više ne misli da je propoved dosadna i više joj se ne spava u crkvi. Ona voli da uči o Bogu, i zbog toga su joj propovedi postale interesantne. „Ja imam srce koje želi da upozna Boga“, kaže ona. „Osećam se jako dobro kada čujemo nešto novo o Bogu.“

Danas, Sojlo ima 14 godina a njen omiljeni stih iz Biblije se nalazi u Jovanu 3,16. Da li neko od vas može reći ovaj stih napamet? (Dopustite da deca kažu stih.) Sojlo kaže: „Ja volim ovaj stih jer mi on govori da je Bog dao svog Sina zbog mene! I svako ko poveruje u Isusa imaće večni život.“ Sojlo više ne mora da moli Boga da joj pomogne da ide u crkvu. Ali se ona i dalje moli svakog dana. Ona se moli Bogu da uveća njenu veru. Moli se da bolje upozna Boga. I moli se za svoju majku i brata i ostatak porodice, da svi postanu hrišćani.

Vaš dar će pomoći crkvi u Mongoliji da upozna i druge ljude sa Isusom. Hajde da se pomolimo za Sojlinu porodicu, i za Sojlo, nakon što priložimo dar.

Pogledajte kako Sojlo svira i peva o Isusu preko linka: bit.ly/banned-from-church

Sojlo i 30 do 35 ljudi ide u Adventističku crkvu u Nalia, uspavanom predgrađu glavnog grada Mongolije, Ulanbatora. Nijedan adventista nije živeo u blizini kada je osnovana crkva pre 6 godina, a danas ovu crkvu vodi pionir globalne misije Batzul Ganbold sa svojom ženom. Pročitajte o 15-godišnjem dečaku koji je dolazio u ovu crkvu na strani 18 u dečjim vestima, a o misionaru Batzulu možete pročitati na sledećem sajtu: bit.ly/batzul-ganbold.

Zanimljivosti:

- Tradicionalna mongolska kuća pod nazivom „ger“ u svetu je bolje poznata pod ruskim imenom „jurt“. To je okrugli prenosivi šator drvene konstrukcije prekriven filcom; materijal od kojih je napravljen veoma je lagan radi lakšeg transporta.
- Mongolija je poznata kao „zemlja konjanika“; i zaista, konji brojčano prevazilaze broj stanovnika. Konji se koriste za transport kao i za mleko i meso.
- Mongolsko stanovništvo, od 15 godina pa naviše, pripada budistima u iznosu 53% , dok je 39% nereligijski opredeljeno. Hrišćani čine svega 2,1% populacije.

POVEDI PRIJATELJE NA NEBO

Trinaestogodišnji Dulgon Galsan i njegov prijatelj vraćali su se iz škole kada su ih zaustavila dva Australijanca i žena iz Mongolije.

Dulgon je video puno žena iz Mongolije jer on živi u malom gradiću u Mongoliji. (Pronađite Mongoliju na karti.)

Ali prvi put je video nekoga iz Australije. Zastao je da ih sasluša, ali nije razumeo šta su ta dva čoveka govorila pošto nije znao engleski, ali im je žena iz Mongolije prevela na njihov jezik.

„Nudimo časove gitare i engleskog jezika“, rekla je žena. „Ako želite da naučite, dobrodošli ste.“

Jedan od Australijanaca mu je uručio adresu adventističke crkve. Dulgon je želeo da svira gitaru, tako da je sledećeg popodneva otišao u crkvu. Ljudi su bili prijatni. Vratio se i sledećeg dana. U subotu su deca pravila nešto zanimljivo u subotnoj školi, a nakon crkve su ga pozvali da se pridruži njihovom izviđačkom klubu u šetnji. Šetnja je bila duga 8 km. I nije bilo lako kao što je to Dulgon očekivao. Nikada ranije nije tako pešaćio. Na polovini šetnje su ga noge izdale. Osetio je strašan bol u nogama, i više nije mogao da napravi ni korak. I što je bilo još gore od bola, neko je morao da ga nosi do kuće. I kao da to već nije bilo dovoljno, nosila ga je devojčica koja je bila izviđač i imala 13 godina!

„Bilo me je veoma sramota“, kaže Dulgon. „Morala je devojčica da me nosi do kuće.“ Nakon tog dana, on je razmišljao: „Moje zdravlje će se samo pogoršati ako ne krenem da vežbam.“ Pridružio se klubu izviđača i počeo je da učestvuje u mnogim šetnjama. Njegove noge su ojačale, i više ga ne bole tokom šetnje.

Za samo jednu godinu, Dulgon je naučio da svira gitaru, zaradio je mnoge značke izviđača, i pomogao je da ovaj izviđački klub pobedi na takmičenju iz Biblije. On se takođe i krstio. Sviranje gitare i osvajanje znački nije njegov glavni cilj.

„Moj glavni cilj je da odem na nebo“, objanjava Dulgon koji sada ima 15 godina. „I ne želim da sam idem na nebo. Želim da sa sobom povedem i svoju porodicu.“ Dulgon se moli za svoju majku, oca i stariju sestru. Dulgonova mama je srećna što je on počeo da ide u crkvu jer je postao zdraviji i srećniji. Ali su njegov otac i sestra gundali što on sada provodi više vremena u crkvi nego sa svojom porodicom. Ipak,

pošto se Dulgon istrajno molio, njegov otac je počeo da dolazi u crkvu svaki put kada tamo ponude besplatni medicinski pregled.

I njegova sestra menja mišljenje. Ona ima dva sina koji su veoma nestašni. Njen devetogodišnji sin voli da razbija prozore automobila i maltretira životinje. A drugi sin ima 7 godina i veoma je neposlušan.

Dulgon je želeo da njegovi sestrići dođu u crkvu, ali je znao da ga neće slušati. Setio se zabavnih aktivnosti u subotnoj školi pa je rekao svojim sestricima: „Pođite sa mnom i zabavićete se.“

Na njegovo iznenađenje, oba dečaka su došla. Dečaci su uživali u subotnoj školi, i sada svake subote idu u crkvu sa Dulgonom. Dulgonovoj sestri je veoma drago što su njeni sinovi postali bolji i poslušniji. Naročito se raduje što se vraćaju uvek čisti iz crkve jer su se ranije uvek vraćali prljavi posle igre subotom.

Dulgon je presrećan što i njegovi sestrići uče o Isusu.

„Ja verujem da će i moja dva sestrića ići sa mnom na nebo jer mi je Bog dao priliku da ih dovedem u crkvu“, kaže on. „Želim da još ljudi čuje o dobroj vesti.“

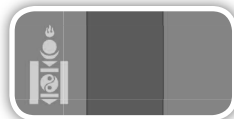
Hajde da se pomolimo za Dulgona, da dovede još dece u subotnu školu. Koga vi možete dovesti sledeće subote? (Sačekajte da vam deca odgovore. To mogu biti prijatelji iz odeljenja, susedi...)

Vaš dar će pomoći crkvama u Mongoliji, uključujući i crkvu u koju ide Dulgon.

Dulgon i 30 do 35 ljudi ide u Adventističku crkvu Naliah, u predgrađu glavnog grada Mongolije, Ulanbatora. Nijedan adventista nije živeo u blizini kada je crkva osnovana pre 6 godina, a danas ovu crkvu vodi pionir globalne misije Batzul Ganbold sa svojom suprugom. Pročitajte o 14-godišnjem članu na strani 16 u dečjim vestima, a o misionaru Batzulu možete pročitati na sledećem sajtu: bit.ly/batzul-ganbold.

Činejnice:

- Velika pustinja Gobi zauzima veći deo južne Mongolije, ali umesto peščanih dina ona je uglavnom jalova, kamenita pustinja sa temperaturom koja se kreće od minus 40 stepeni zimi, do 40 stepeni u toku leta.

NESREĆNI PRVAČIĆ

Ivel ima 10 godina i živi u Mongoliji. (Pronađite Mongoliju na karti.)

Kada je imao 5 godina, preselio su iz Mongolije na Filipine. (Pronađite Filipine na karti.)

Njegov otac je trebalo da studira na jednom adventističkom univerzitetu na Filipinima. Ivel je takođe trebalo da krene u školu, tako da su ga njegovi roditelji upisali u prvi razred.

Škola je za Ivela bila veoma teška. Učitelji i druga deca su govorili na engleskom jeziku. On nije znao engleski, samo mongolski. Nakon škole, dečaci bi zadirkivali Ivela dok je on čekao prevoz do kuće.

„Ti ništa ne možeš da uradiš“, kazao je jedan dečak.

„Ti ne znaš ni da pišeš“, dodao je drugi. „Idi u vrtić.“

Kada je čuo te reči, Ivel je otrčao nazad u školu i sakrio se iza vrata učionice. Nije želeo da plače pred drugom decom.

Kada se konačno vratio kući, majka ga je upitala: „Kako je bilo danas u školi?“

Ivel nije želeo da nasekira majku pa joj nije rekao istinu. „Bilo je dobro u školi“, odgovorio je. (Upitaj decu da li je Ivel uradio pravu stvar. Reci im: „Mi ne treba da lažemo svoje roditelje, čak i ako mislimo da će im laž pomoći.“)

Uveče, kada je Ivel trebalo da ide na spavanje, želeo je da klekne pored kreveta i da se pomoli Bogu, ali se bojao da će ga majka, ako vidi da se moli, upitati za šta se moli. Nije želeo da je zabrine. I tako se on probudio u pola noći, kada su njegovi roditelji spavali, i tiho se pomolio Bogu.

„Molim Te, daj da ova deca budu ljubazna prema meni kako bi mi postali prijatelji“, rekao je. „I molim Te, učini da odem u neku drugu školu.“

Ivel se molio skoro svake noći nekoliko meseci. A onda su njegovi roditelji odlučili da ga upišu u jednu drugu školu. Deca u ovoj drugoj školi bila su ljubazna. Pomogli su Ivelu da nauči da govori engleski. Kada je povredio nogu igrajući fudbal, drugi dečaci su mu pomogli da dođe do kuće.

Ivel je bio presrećan što je Bog uslišio njegovu molitvu!

A onda, jednog dana, direktor Ivelove stare škole ga je pozvao na školsku priredbu. Ivel se malo osećao nervozno jer će videti stare drugare koji su bili veoma neljubazni prema njemu.

Ali kada je otišao na priredbu, deca su se igrala sa njim, tako da se proveo veoma lepo. Bog je uslišio i njegovu drugu molitvu da postane prijatelj sa tom decom!

Ivel sada ide u peti razred, i vratio se da živi u Mongoliji. Ali nikada nije zaboravio kako je Bog odgovorio na njegove molitve. On nikada pre toga nije od Boga tražio ništa i pitao se da li Bog ustvari postoji.

„Da, ja sam svake subote išao u crkvu, ali sam mislio: 'Kako je Bog mogao da stvori svet rečju?'“ kaže Ivel. „Ali nakon što je Bog odgovorio na moje molitve, ja verujem da je On stvaran.“

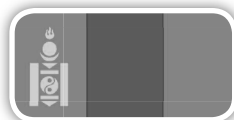
Ivel ima puno prijatelja u Mongoliji, ali mnogi od njih potiču iz porodica koje ne poznaju Boga. Deo dara će pomoći da se sagradi adventistička škola u Mongoliji, kako bi što više dece naučilo o Bogu. Hvala vam na vašim darovima.

Misionski kutak:

- Mongolska misija je smeštena u glavnom gradu Mongolije Ulanbatoru. Ona se sastoji od 6 crkava i ima 2.177 članova.
- Populacija Mongolije iznosi oko 3.095.000, tako da na 1.422 osobe dolazi jedan adventista.

ŽIVOTINJE NA MONGOLSKOM JEZIKU

Životinja:	Naziv na mongolskom:
Ovca	khon
Krava	oker
Konj	mer
Petao	takha
Pas	noko
Mačka	mor
Ptica	šavo
Žaba	melkhi

MOLITVA ZA NAJBOLJU DRUGARICU

Orna je odrasla u adventističkom domu u Mongoliji. (Pronađite Mongoliju na karti.)

Ornin otac je umro kada je ona imala 4 godine, i od tada živi sa svojom majkom.

Prvih nekoliko razreda su joj bili teški. Deca su joj se rugala jer nije imala oca. Govorili su joj: „Ti nemaš oca! Ti nemaš oca!“ Zbog takvih njihovih reči, Orna je bila veoma tužna.

Subotom je Orna odlazila u crkvu sa svojom majkom. Nije znala zašto uopšte idu u crkvu. Njoj subotna škola nije bila interesantna jer je već znala sve biblijske priče.

Ali sve se promenilo kada je Orna napunila 9 godina. Ona i njena majka su se preselile na Filipine kako bi njena majka mogla da završi studije na adventističkom univerzitetu. (Pronađite Filipine na karti i pokažite deci koliko su Filipini udaljeni od Mongolije.)

Orna je jako volela svoju novu školu! Sva deca su bila ljubazna, i niko joj se nije rugao zato što nema oca. Postala je najbolja drugarica sa devojčicom iz Brazila koja se zove Dani. Orna i Dani su radile sve zajedno.

Ali Ornina majka je završila sa studiranjem i morale su da se vrate u Mongoliju. I Danini roditelji su takođe završili svoj posao na Filipinima i vratili su se u Brazil. (Pronađite Brazil na karti. Pokažite razdaljinu između Filipina, Brazila i Mongolije.)

Zamislite samo kako su Orna i Dani bile tužne jer su morale da se rastave. Orna nije želela da se oprostí od Dani. Ni Dani nije želela da se oprostí od Orne. (Pitajte decu da li su nekada morali da se oprostí od najboljeg prijatelja. Pitaj ih kako su se tada osećali.)

I tako, Orna i Dani su počele da se mole da ostanu zajedno. One su isplanirale zajedničku budućnost u Brazilu. Orna se molila: „Dragi Bože, dopusti mi da živim u Brazilu sa Dani.“

Ali došao je dan kada su devojčice morale da se orpuste jedna od druge. Orna je plakala jer su morale da se rastanu ali je plakala i zato što je želela da se preseli u Brazil.

Dani je hrabrila Ornu. Rekla joj je: „Opraštanja ne trebaju da budu tužna. Doviđenja znači nedostajaeš mi sve dok se ponovo ne vidimo.“

Orna i njena majka su sele u avion nazad za Mongoliju. Ali Orna nije prestala da se moli. Molila se svakog dana: „Dragi Bože, dopusti mi da živim u Brazilu sa Dani.“

Prošla je jedna godina. Prošle su dve godine. A zatim i četiri i pet. Orna se i dalje molila. Jednog dana kada se Orna vratila kući iz svoje adventističke škole u Mongoliji, zatekla je majku kako je čeka na pragu. „Ideš u Brazil!“ - saopštila joj je mama.

Orna je vrištala od radosti.

Saznala je da je jedna prijateljica iz Brazila pozvala njenu majku da Orna nastavi školovanje u Brazilu. Čak je taa prijateljica rekla da će Orna moći kod njih da živi.

Orna jedva čeka da se ponovo sretne sa Dani! Ne može da poveruje kako je Bog odgovorio na njene molitve.

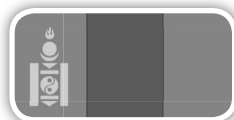
„Odgovor na moju molitvu nije došao odmah“, kaže ona, „već je došao u vreme kada je Bog odlučio da je najbolje. Ja mislim da Bog uslišava molitve kada je za to pravo vreme.“

Danas, Orna voli subotom da ide u crkvu, i ona više ne misli da je to dosadno. Ona ide u crkvu da bi slavila Boga koji je toliko voli da je odgovorio na njenu najveću molitvu.

Ornina škola u Mongoliji veoma brzo raste tako da nema dovoljno prostorija za sve učenike. Deo dara trinaeste subote pomoći će da se sagradi nova škola kako bi više učenika moglo da se upiše u adventističku školu. Hvala vam na vašim darovima.

Zanimljivosti:

- Mongolija je kontinentalna zemlja između Rusije i Kine. Skoro polovina populacije živi uglavnom u gradu Ulanbatoru, a ostatak populacije su nomadi.
- Mongolija je planinska zemlja sa prosečnom nadmorskom visinom od 1.580 metara, što je čini jednom od najviših zemalja na svetu.
- Mongolsko carstvo koje je vodio Džingis Kan i njegovi sinovi, osvojili su veći deo Azije i Evrope tokom 13.veka

VOLIM KNJIGE

Još dok je bila mala, devojčica Inksovd je volela dve stvari: dobru knjigu u svoju zemlju Mongoliju. (Pronađite Mongoliju na karti.)

Ona stalno čita. Naročito voli da čita istorijske knjige o Mongoliji. Čitala je o dve divne hrabre žene po imenu Zolzaja i Anu, koje su pokušale da ujedine Mongoliju pre 300 godina. Čitala je i o Jesontuomru koji se borio za nezavisnost Mongolije pre 200 godina. Ona toliko voli ove heroje Mongolije da je odlučila da svojoj deci da imena po njima.

Nedugo nakon što se Inksovd udala, majka joj je poklonila veliku drvenu policu sa preko 200 knjiga. To su bile knjige o mongolskim herojima ali i još neke koje nikada nije čitala. Bio je to najbolji poklon!

Ali nakon nekoliko meseci ona i njen suprug su se preselili i nisu mogli sa sobom da ponesu knjige, tako da su ih ostavili kod majke. Inksovd se nadala da će kasnije moći da pročita sve te knjige.

Međutim, kada se vratila, saznala je da je majka zapalila sve njene knjige! Zime su veoma hladne u Mongoliji, i mnogi ljudi se greju na ugajl. Da li možda znate koji je najbolji način da se upali vatra? (Dajte deci vremena da pogađaju.) Papir je najbolji način da se upali vatra. Majci je bilo hladno, a kod nje su bile Inksovdine knjige.

Inksovd je bila veoma tužna što su sve njene knjige spaljene.

„Ali zašto?“ - pitala je majku.

„Ti nisi više čitale te knjige“, odgovorila joj je majka. „Šta će ti?“

Inksovd je narednih nekoliko sedmica ojađeno komentarisala gubitak knjiga. Ali to nije vratilo knjige nazad, tako da je ona oprostila mami.

Inksovd više nije bila mala devojčica koja je mogla stalno da čita knjige. Morala je da bude odgovorna odrasla osoba i da radi. Imala je nekoliko poslova, ali ih nije volela. Počela je da se moli Bogu da joj pomogne da pronađe posao koji će voleti da radi. Molila se svakog dana.

Jednog dana je čula da adventistička škola traži bibliotekara. Dopalo joj se to radno mesto! A šta bibliotekari rade? (Sačekaj da deca daju odgovor.) Da, oni rade sa knjigama! Da li Inksovd voli knjige? Da!

Inksovd je otišla do škole i prijavila se za posao. Mnogi drugi ljudi su takođe došli i prijavili se. Inksovd je saznala da škola traži baš

školovanog bibliotekara. Ona je studirala nešto drugo, i nije imala bibliotekarskog iskustva. Počela je još više da se moli Bogu. Izgledalo je nemoguće da postane bibliotekar.

Ali adventistička škola joj je ponudila posao! Direktor škole joj je čak rekao da će je poslati da studira bibliotekarstvo. Inksovd nije mogla da veruje svojim ušima.

Danas je Inksovd školska bibliotekarka i veoma je srećna što puno dece posećuje biblioteku svakog dana. Često čita knjige deci. Njene omiljene knjige nisu više vezane za mongolske heroje, već za Isusa Hrista. Mnoga deca dolaze iz nehrišćanskih domova, i čuju za Isusa po prvi put kada ima Inksovd čita.

Ona kaže da veoma voli svoj posao jer je to misionarski posao. Ona objašnjava: „Bog me koristi da podelim Njegovu priču sa decom.“

Više nije žalosna što je izgubila svoju policu sa 200 knjiga. Bog joj je dao školsku biblioteku sa 3.000 knjiga! To je najbolji poklon!

Da li ste znali da biblioteka u kojoj radi Inksovd postoji samo zbog dece kao što ste vi, koja su dala svoj dar trinaeste subote pre tri godine? Taj novac je pomogao da se otvori školska biblioteka. Ali sada je školi ponovo potrebna naša pomoć. Škola nema dovoljno prostorija da bi sva deca mogla da uče, tako da će deo trinaestosubotnog dara pomoći da se sagradi srednja škola gde će stariji učenici moći da uče. Hvala vam na vašim darovima.

Misionski kutak:

- Adventistička crkva ima u Mongoliji školu i jezički institut.
- Adventističko delo u Mongoliji otpočeli su ruski misionari 1926. godine.
- Prva adventistička knjiga na mongolskom sastojala se od himni, štampana mimeografom ruske izdavačke kuće u Harbinu, a kasnije su štampani i mali traktati.

BOŽJI ŠOU TALENATA

Kada je Sara krenula u treći razred, učiteljica joj je saopštila da će morati da ide na časove svakog vikenda, uključujući i subotu.

U njenoj zemlji Kini (pronađite Kinu na karti) nikada ranije nije morala da ide subotom u školu. Tako je ona zamolila učiteljicu za opravdanje što neće dolaziti subotom.

„Zbog čega ti treba opravdanje za subotu?“ - upitala je učiteljica.

„Ja tada idem u crkvu“, odgovorila je Sara.

Učiteljica nije verovala u Boga, tako da je odbila da Sari da opravdanje za izostanak sa časova. Ali, Sara je odlučila da je bitnije da poslušava Boga nego učiteljicu, tako da je u subotu otišla u crkvu. Učiteljica je počela da se ruga Sari pred celim razredom. „Kako se usuđuješ da ideš na tako užasno mesto kao što je crkva?“ - pitala je učiteljica.

Sara je prenela majci te neljubazne učiteljicine reči, pa je majka otišla na razgovor sa učiteljicom. Ali učiteljica je i dalje kritikovala Sarinu veru u Boga. Ona više nije pominjala Sarino ime, ali su deca znala da je pričala o Sari, jer je Sara bila jedina hrišćanka u školi.

„Pametni ljudi ne idu u crkvu“, govorila bi učiteljica. „Crkva je užasno mesto.“

Sara je trpela naredne tri godine neljubazne učiteljicine reči. A onda je u sedmom razredu dobila novog učitelja, a taj novi učitelj je Sari davao opravdanje za subotne izostanke. Novi učitelj je poštovao hrišćane jer je verovao da su oni iskreni i verni ljudi, i on je pohvalio Saru pred celim razredom.

„Sara je hrišćanka, i zbog toga što je hrišćanka, ona je predivna osoba“, rekao je on. „Ona ima integritet.“

Ove ljubazne reči su bile tako slatke nakon tri godine kritikovanja. Kada je Sara napunila 15 godina, učenici su počeli da se pripremaju za godišnji šou talenata. Održavao se van učionice i bio je jedan od najvećih školskih događaja u godini. Sarin učitelj ju je zamolio da vodi svoj razred u ovom programu. Učenici su često pevali ili plesali na šou programu, ali Sara nije znala ni jednu tipičnu pesmu ili ples.

„Sve što ja znam tiče se crkve“, kazala je svom učitelju.

„To je u redu“, odgovorio je. „Samo napred.“

Sara je izabrala svoju omiljenu hrišćansku pesmu, a koreografiju je tako napravila da su njeni drugari iz razreda mogli da izvedu muziku. Učenici-

ma se dopao Sarin plan, i počeli su da skupljaju novac kako bi kupili posebne kostime za to izvođenje. Dva dana pre ovog programa, škola je objavila da će ovaj šou biti održan u subotu. Sara je bila veoma razočarana, i rekla je svojim drugarima iz odeljenja da ona neće učestvovati. Njeni drugari su bili razočarani takođe. Bez Sare, neće moći da izvedu svoj deo programa.

„Ti si uvek dosledna u izostajanju subotom iz škole“, rekao joj je neko iz odeljenja. „Zašto ne možeš samo jednu subotu da preskočiš?“

Neko drugi je upitao: „Zar ćeš stvarno da razočaraš sve nas tako što nas nećeš odvesti na taj šou program?“ Sara nije znala šta da odgovori.

„Zašto se ne biste molili za mene da mogu da vam se pridružim?“ - predložila im je.

Sara nije očekivala da se njen razred moli za nju. Ali sledećeg dana – samo jedan dan pre ovog programa – njeni drugari iz odeljenja su joj prišli i rekli: „Mi smo se molili za tebe, pa se nadamo da ćeš sutra doći.“

Sara je otišla tog popodneva sa poslednjeg časa, kada se oglasio glas sa školskog obaveštajnog sistema: „Moramo da otkazemo šou za talente zbog lošeg vremena“, čulo se iz aparata. „Ovaj talenat šou će biti održan u nedelju.“

Sarini drugovi iz odeljenja su se već pomirili sa tim da neće učestvovati, tako da su bili šokirani i uzbuđeni kada su čuli objavu. „VAU!“ uzviknuli su. „Tvoj Bog je zaista neverovatan! Sada možeš da prisustvuješ programu.“

Njihovo izvođenje je bilo najbolje i osvojili su prvu nagradu. Mnogi učenicima su pitali Sarine drugare iz odeljenja: „Gde ste našli tu muziku? Baš je lepa. Nikada nismo čuli tako nešto.“ Onda bi oni odgovorili: „Muzika je iz Sarine crkve.“

Učenici su tražili od Sare da i njima prebaci muziku. „I mi želimo da je naučimo“, rekli su. Tada je Sara po prvi put shvatila da može biti svedok za Boga čak i slučajno. Sve što je trebalo da uradi jeste da poslušava Boga. Danas Sara doprinosi rastu Božjeg carstva zajedno sa još jednom mladom ženom. Dvadeset ljudi svake subote dolazi u njenu crkvu, a Sara im propoveda o Isusu i Njegovoj ljubavi.

Misionski kutak:

- Bez obzira na veličinu, cela Kina se nalazi u jednoj vremenskoj zoni.
- Trenutna populacija Kine iznosi 1387 milijardi ljudi. Dakle, to je 18,47 % svetske populacije.
- U Kini imamo 433.449 članova i 1.195 crkava. Kada pogledamo broj stanovnika u Kini, konstatujemo da 1 adventista dolazi na 3.198 osoba.

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

Ako će vaš razred učestvovati u programu za odrasle trinaeste subote, onda:

- Vežbajte pesmu „Isus me voli“ na kineskom (pogledajte 34. stranu)

Ali ako se vaš razred ne pridružuje programu za odrasle, onda se možete poslužiti sledećim idejama:

- Za vreme misionstva (ili vesti za decu) ispričajte sledeću priču. Možete pozvati starije omladince da vam pomognu u izvođenju programa. To će pomoći da se deca zbliže i osećaju prijatnije kada nastupaju u nekom programu. A i mlađa deca će imati prilike da pri tom čuju i posmatraju različite osobe.

Pre trinaeste subote uradite sledeće:

- Pošaljite poruke roditeljima da će biti poseban program trinaeste subote i ohrabrite decu da ponesu 29. septembra svoje posebno pripremljene darove

Podsetite sve da je davanje misionskog dara pomoć u širenju Božje reči širom sveta, a da jedna četvrtina dara, koji se prilaze trinaeste subote, ide direktno za ljude koji žive u Severnoazijskoj-pacifičkoj diviziji. Projekti su navedeni na trećoj strani.

(Zamolite nekoga od dece da izvede ovaj program; ne mora da uči napamet, ali neka nauči da lepo čita. Ako imate više dece u razredu, program mogu i da odglume.)

NARATOR: Ovog tromesečja sreli smo se sa ljudima iz Južne Koreje, Japana, Mongolije i Kine, a te države pripadaju Severnoazijskoj-pacifičkoj diviziji. Danas ćemo upoznati posebnu ženu sa Tajvana.

KOMAD DRVETA

NARATOR: Kao mala devojčica Cui Ven je obožavala boga pod imenom Macu u svom rodnom gradu Puli u Tajvanu. Ven Ciina porodica je bila siromašna farmerska porodica koja se držala kineske religije i običaja, i klanjala se svom idolu Macu.

Kada je Ven Ci porasla, preselila se u glavni grad Tajvana, Taipei, radi posla. Dok je tamo radila, po prvi put je čula za Isusa na evangelizaciji koju su imali adventisti. Počela je da dolazi u crkvu svake subote i postala najbolja drugarica sa jednom mladom ženom po imenu Šan Ši Či Ze.

Kada se vratila kući da poseti porodicu, ispričala je majci o svojoj novoj religiji.

VEN CI: Hrišćanstvo je divna religija. Ja želim da postanem hrišćanka.

NARATOR: Njenoj majci se ova ideja nije dopala.

MAJKA: Imamo mi već dovoljno bogova u Tajvanu. Ne treba još da obožavamo i tamo nekog američkog Boga.

NARATOR: Iako se njena majka protivila hrišćanstvu, Ven Ci je proučavala Bibliju redovno sa svojom najboljom prijateljicom iz crkve. A onda je jednog dana pročitala tekst iz 44 poglavlja knjige propoka Isaije. Pročitala je:

VEN CI: „Drvodjelja rasteže vrvcu i bilježi crvenilom, teše i zaokružuje, i načinja kao lik čovječji, kao lijepa čovjeka, da stoji u kući. Siječe sebi kedre, i uzima česvinu i hrast ili što je najčvršće među drvljem šumskim; sadi jasen, i od dažda raste... gradi boga, rezan lik svoj, pada pred njim na koljena i klanja se, i moli mu se i govori: izbavi me, jer si ti bog moj“ (stihovi 13.14. i deo 17. stiha).

NARATOR: Ven Ci se setila svojih porodičnih idola i pitala se da li su i oni samo parče drveta. Bila je rešena da to otkrije, tako da je otišla do mesta gde se prave kipovi – idoli. Šta je pronašla?

VEN CI: Videla sam kako prave Macua od drveta baš kao što je opisano u Bibliji. Tako sam zaključila da je Biblija u pravu. Idoli ne mogu ništa da urade.

NARATOR: Ven Ci je rešila da obožava Isusa. Međutim, u tom periodu ona je bila verena i pripremala se za venčanje, pa je i svom budućem suprugu ispričala o svojoj veri u Isusa.

VEN CI: Ja ću biti hrišćanka.

SUPRUG: Ok, ti budi hrišćanka, meni to ne smeta.

NARATOR: I tako su se oni venčali. Međutim, jednog kišovitog dana njen suprug se penjao na krov da popravi neke rupe. Zamolio je svoju ženu da mu doda ploče, ali je ona odbila.

VEN CI: Ne, danas je subota, hajde da neki drugi dan popravljamo krov.

NARATOR: Njen suprug se naljutio. Sišao je sa krova i rekao joj je:

SUPRUG: Ta tvoja religija nije dobra.

VEN CI: Što se ljutiš na mene? Rekla sam ti pre nego što smo se venčali da ću ja biti hrišćanka.

NARATOR: Suprug nije znao šta da joj kaže. Uzeo je njenu pouku i spalio je. Srećom nije spalio njenu Bibliju. Ali nakon tog dana, počeo je veoma neljubazno da se ophodi prema Ven Ci.

Ven Ci je bila tužna, ali je nastavila da izučava Bibliju sa svojom najboljom prijateljicom. Tokom jednog proučavanja, prijateljica joj je rekla da će u crkvi biti krštenje sledeće subote. Upitala ju je da li je i ona spremna da se krsti. Ven Ci je želela da se krsti, ali se pitala šta će reći o tome njen suprug i majka. Odlučila je da će se krstiti a da to ne

kaže majci, ali je mužu planirala da saopšti. Nije znala šta će on reći, pa je počela da se moli.

U petak, dan pre krštenja, Ven Ci je rekla suprugu:

VEN CI: Sutra ću se krstiti u crkvi.

SUPRUG: OK.

NARATOR: Ven Ci je bila iznenađena. Pitala se da li je njegovo „OK“ zaista „OK“ ili je ono lažno „OK“, a onda joj je suprug rekao:

SUPRUG: Sinoć sam posmatrao zvezde i mislio sam: 'Zašto sam ja tako grub prema svojoj ženi?' (okrenuo se i pogledao je Ven Ci). Odlučio sam da ću se ponašati bolje prema tebi. I tako, obećao sam samom sebi da ću ti dopustiti bilo šta što zatražiš od mene, bez obzira šta je to.

NARATOR: A koji je bio njen zahtev? Zahtev koji je ona uputila bilo je da želi da se krsti, i on je to odobrio. Bog je odgovorio na Ven Cijinu molitvu, i to vrlo brzo! Ven Ci je morala da čeka 40 godina da joj Bog odgovori na sledeću veliku molbu. Ven Ci se molila svakog dana tokom tih 40 godina da se i njen suprug krsti. Konačno, kada je napunio 65 godina, rekao joj je:

SUPRUG: Ti si hrišćanka. Naše dvoje dece su hrišćani. Samo ja ne pripadam Bogu ove porodice. I ja želim da se krstim.

NARATOR: Ven Ci je bila presrećna! Zahvalila se Bogu što joj je uslišio molitvu. Danas, Ven Ci ima 87 godina i dalje se moli svakog dana.

VEN CI: Bog uvek odgovori na molitvu. On nije komad drveta. Nema drugog Boga.

NARATOR: Ljudi sa Tajvana i ostatka Severnoazijske-pacifičke divizije se takođe mole Bogu. Oni se mole Bogu da im pomogne da prenesu dobru vest o jedinom Bogu i Njegovom skorom dolasku! Hajde da priložimo velikodušan dar kako bi još više ljudi saznalo za tu dobru vest.

DAR

(Na slici levo, Ven Ci drži fotografiju na kojoj su ona i njena najbolja drugarica, a na slici desno, Ven Ci i njen suprug)

Budući projekti Tinaeste subote:

- Zdravstveni centar u Lahoru, Pakistan
- Zdravstveni centar u Kambodži
- Škola jezika u Laosu
- Adventistička internacionalna škola u Nakon Račasimu, Tajland

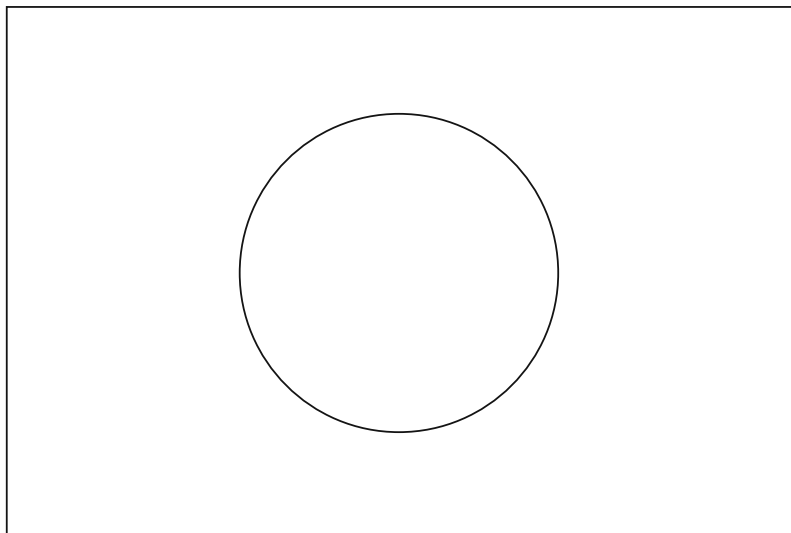
PANDA

Kina je dom vrsti medveda koji se zovu pande. Panda simbolizuje mir, harmoniju i prijateljstvo. Napravi fotokopije ove slike i podeli svakom detetu da mogu da ih oboje. Te slike možete zalepiti zajedno i od njih napraviti baner ili dekoraciju za učionicu. Ili, sliku odštampajte na većem formatu kako biste pratili rast darova.

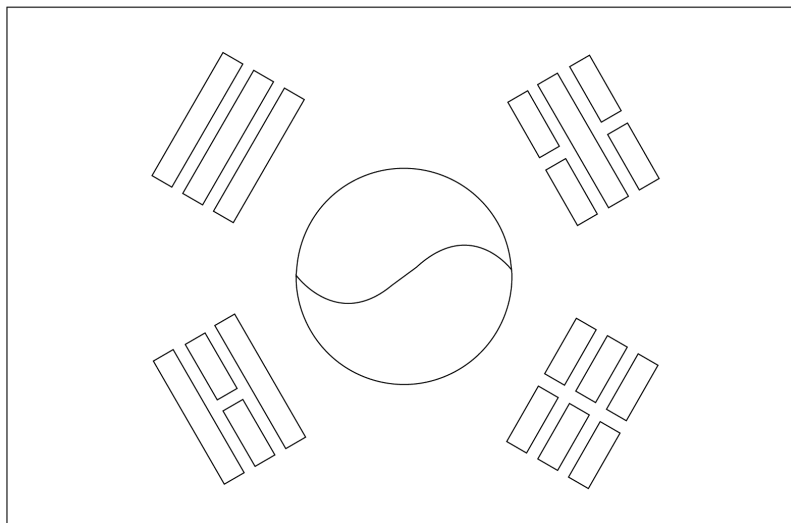
OBOJ ZASTAVU JAPANA

Uputstvo: Krug je crvene boje, sve ostalo je belo.

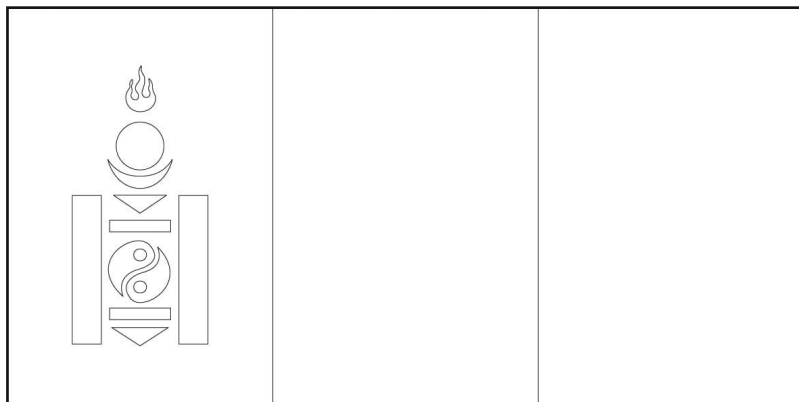
OBOJ ZASTAVU JUŽNE KOREJE

Uputstvo: Gornji deo kruga je crvene boje, a donji plave. Pravougaonici su crne boje, a pozadina je bela.

OBOJ ZASTAVU MONGOLIJE

Uputstvo: Leva i desna pruga zastave je crvene boje, a srednja plave. Simbol na levoj strani je žute boje.

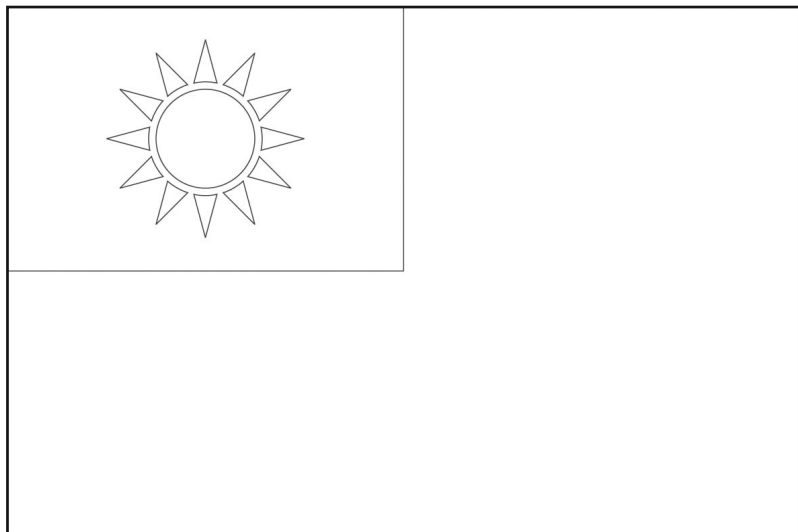
OBOJ ZASTAVU KINE

Uputstvo: Zastava je crvene boje a zvezde su žute boje.

OBOJ ZASTAVU TAJVANA

Uputstvo: Veći deo zastave je crven, mali kvadrat u kome je sunce je plave boje dok je sunce bele boje.

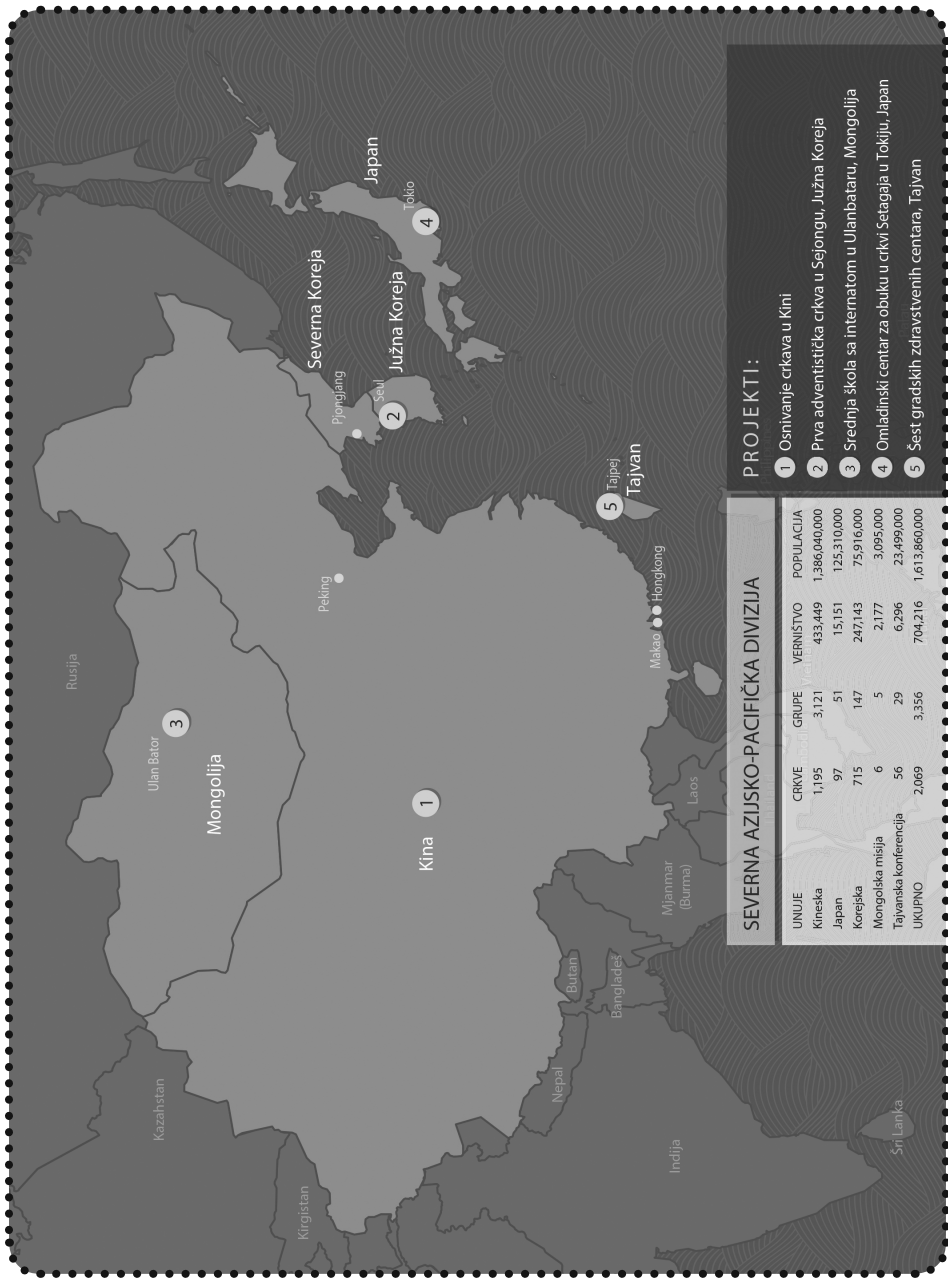

PEVAJTE NA KINESKOM

„Isus me voli“

Je-su I vor, van bu tco-oh
Jin jo šung šo gow – so wor
Fan še-ow hi – zu, jo mo jang
Wor swej-ran ro-oh jo čiang jo

Jo jeh-so I wor (3x)
Yo šung šo gov –so wor

SEVERNA AZIJSKO-PACIFIČKA DIVIZIJA

UNUJE	GRUPE	VERNIŠTVO	POPULACIJA
Kineska	3,121	433,449	1,386,040,000
Japan	97	15,151	125,310,000
Korejska	715	247,143	75,916,000
Mongolska misija	6	5	3,095,000
Tajvanska konferencija	56	29	23,499,000
UKUPNO	2,089	3,356	1,613,860,000

PROJEKTI:

- 1 Osnivanje crkava u Kini
- 2 Prva adventistička crkva u Sejongu, Južna Koreja
- 3 Srednja škola sa internatom u Ulanbataru, Mongolija
- 4 Omladinski centar za obuku u crkvi Šetagaia u Tokiju, Japan
- 5 Šest gradskih zdravstvenih centara, Tajvan

Izdaje: Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u odeljenju za decu pri Glavnom odboru
Odgovara: Ana Gagić
Umnoženo u kancelariji izdavača – 2018.
Za internu upotrebu